

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patruzeci și șapte

Rolul mișcărilor religioase în modelarea politicii americane: de la Pat Robertson la Coaliția Creștină

Jeff Pippenger

2024-03-20

Am încheiat articolul anterior cu următorul paragraf:

„Puterea făcătoare de minuni manifestată prin spiritism își va exercita influența împotriva celor care aleg să asculte de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni. Comunicările din partea spiritelor vor declara că Dumnezeu le-a trimis pentru a-i convinge pe cei care resping păzirea duminicii de rătăcirea lor, afirmând că se cuvine să se asculte de legile țării ca de legea lui Dumnezeu. Vor deplânge marea nelegiuire din lume și vor susține mărturia învățătorilor religioși că starea degradată a moralei este cauzată de profanarea duminicii. Mare va fi indignarea stârnită împotriva tuturor celor care refuză să accepte mărturia lor.” Marea Controversă, 589, 590.

„Mărturia învățătorilor religioși potrivit căreia starea degradată a moralității este cauzată de profanarea duminicii” este un reper al istoriei care conduce la impunerea închinării la soare în Statele Unite. Pat Robertson, televangelist american și fondator al Christian Broadcasting Network (CBN) și al Christian Coalition, a candidat la funcția de președinte al Statelor Unite în alegerile primare republicane din 1988. Campania lui Robertson s-a concentrat pe mobilizarea alegătorilor creștini conservatori și pe susținerea chestiunilor sociale și morale alinate convingerilor sale evanghelice. La timpul sfârșitului, în 1989, în istoria primului dintre ultimii opt președinți, liderul și fondatorul Christian Coalition a candidat la președinție. Istoria prezidențială a lui Reagan tipifică istoria ultimului președinte republican.

Judecățile lui Dumnezeu sunt pe punctul de a crea contextul care împlinește pasajul precedent din Marea Luptă și care este paralel cu lucrarea Coaliției Creștine. Coaliția Creștină a luat naștere pentru a aborda problemele morale și sociale pe care Sora White le identifică drept de nerezolvat pentru cei care dețin frâiele guvernării. Coaliția Creștină din perioada Reagan reprezintă o mișcare similară în viitorul foarte apropiat. În mod profetic, Coaliția Creștină a fost tipificată de Mișcarea de Reformă Națională în timpul crizei legii duminicale, legată de proiectele de lege Blair din anii 1880 și 1890. Mișcarea de Reformă Națională a luat ființă în 1888, iar Sora White a abordat în mod specific acea mișcare în scrierile sale.

O mare criză stă înaintea poporului lui Dumnezeu. O criză stă înaintea lumii. Cea mai însemnată luptă din toate veacurile se află chiar înaintea noastră. Evenimente pe care, de mai bine de patruzeci de ani, pe temeiul cuvântului profetic, le-am declarat ca fiind iminente, se petrec acum sub ochii noștri. Deja problema unui amendament la Constituție, care să restrângă libertatea de conștiință, a fost pusă în fața legiuitorilor națiunii. Chestiunea impunerii păzirii

duminicii a devenit una de interes și importanță națională. Știm prea bine care va fi rezultatul acestei mișcări. Dar suntem noi pregătiți pentru această confruntare? Ne-am împlinit cu credincioșie datoria pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o de a avertiza poporul cu privire la primejdia care stă înaintea lui?

Sunt mulți, chiar dintre cei implicați în această mișcare pentru impunerea respectării duminicii, care sunt orbiți față de consecințele ce vor decurge din acest demers. Nu văd că lovesc direct în libertatea religioasă. Sunt mulți care nu au înțeles niciodată pretențiile Sabatului biblic și temelia falsă pe care se sprijină instituția duminicii. Orice mișcare în favoarea legislației religioase este, în realitate, un act de concesiune făcut papalității, care, de atâtea veacuri, a purtat neabătut război împotriva libertății de conștiință. Păzirea duminicii își datorează existența, ca așa-numită instituție creștină, „taina fărădelegii”; iar impunerea ei va fi o recunoaștere implicită a principiilor care constituie chiar piatra de temelie a romanismului. Când națiunea noastră va abjura într-atât principiile pe care se întemeiază guvernarea sa încât să adopte o lege duminicală, Protestantismul, prin acest act, își va da mâna cu papismul; nu va fi nimic altceva decât a da viață tiraniei care, de multă vreme, își pândește cu nerăbdare prilejul de a izbucni din nou într-un despotism activ.

Mișcarea Reformei Naționale, exercitând puterea legiferării religioase, va manifesta, când va fi pe deplin dezvoltată, aceeași intoleranță și asuprire care au predominat în veacurile trecute. Atunci consiliile omenești și-au arogat prerogativele Dumnezeirii, zdrobind sub puterea lor despotică libertatea de conștiință; iar întemnițarea, exilul și moartea au urmat pentru cei care s-au împotrivit dictatelor lor. Dacă papalitatea sau principiile ei vor fi din nou investite cu putere prin legiferare, focurile persecuției vor fi reaprinse împotriva celor care nu vor jertfi conștiința și adevărul din deferență față de erorile populare. Acest rău este pe punctul de a se realiza.

Când Dumnezeu ne-a dat lumină care ne arată pericolele ce ne stau înaintea, cum am putea sta fără vină înaintea feței Sale dacă neglijăm să depunem toate eforturile ce ne stau în putință pentru a o aduce înaintea poporului? Putem fi mulțumiți să-i lăsăm să înfrunte această problemă de importanță capitală neavertizați?

Se profilează înaintea noastră perspectiva unei lupte continue, cu riscul întemnițării, al pierderii bunurilor și chiar al vieții înseși, pentru a apăra Legea lui Dumnezeu, care este zădărnicită de legile oamenilor. Într-o asemenea situație, politica lumească va îndemna la o conformare exterioară față de legile țării, de dragul păcii și armoniei. Și sunt unii care vor chiar să susțină un asemenea demers, invocând Scriptura: „Fiecare suflet să fie supus stăpânirilor mai înalte.... Puterile care sunt, sunt rânduite de Dumnezeu.”

Dar care a fost calea urmată de slujitorii lui Dumnezeu în veacurile trecute? Când ucenicii Îl propovăduiau pe Hristos și pe El răstignit, după învierea Sa, autoritățile le-au poruncit să nu mai vorbească și nici să nu mai învețe în Numele lui Isus. «Dar Petru și Ioan, răspunzând, le-au zis: Judecați voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre cele pe care le-am văzut și le-am auzit.» Ei au continuat să vestească vestea bună a mântuirii prin Hristos, iar puterea lui Dumnezeu adevărea mesajul. Mărturii, volumul 5, 711-713.

Judecățile lui Dumnezeu sunt pe cale să producă, în sfera socială, economică și religioasă din Statele Unite, un mediu care creează temeiul pentru ca liderii religioși să înceapă să cheme la o renaștere a moralității publice, așa cum a fost prefigurat în anii 1880 și 1890, și apoi din nou în istoria președintelui care, în 1989, a marcat timpul sfârșitului. „O mare criză așteaptă poporul lui Dumnezeu. O criză așteaptă lumea.” Sora White pune două întrebări: „Când Dumnezeu ne-a dat lumină care arată pericolele dinaintea noastră, cum putem sta curați în ochii Săi dacă neglijăm să depunem tot efortul ce stă în puterea noastră pentru a o aduce înaintea oamenilor? Putem fi mulțumiți să-i lăsăm să întâmpine această problemă capitală neavertizați?”

Ce lumină a fost care să arate pericolele dinaintea noastră și, dacă n-a fost nicio lumină, cum ar putea un Dumnezeu iubitor să-Și țină poporul răspunzător pentru faptul că nu a prezentat un mesaj de avertizare, dacă nu auzise niciodată acel mesaj de avertizare? Stimate cititor, veți fi ținut răspunzător pentru lumina reprezentată de aceste articole.

Descrierile specifice ale caracteristicilor puterii dragonului democrat, ale puterii profetului mincinos republican, ale puterii papale, ale Islamului și ale bisericii adventiste laodiceane, precum și ale Israelului literal, din aceste articole, vor fi considerate drept discurs al urii de către puterile constituite, dar ele reprezintă mesajul din Cuvântul lui Dumnezeu, stabilit prin metodologia linie după linie, iar acele linii strigă că judecățile lui Dumnezeu sunt pe punctul de a crește și de a se intensifica în frecvență.

În mod profetic, Coaliția Creștină care s-a constituit în istoria imediat anterioară timpului sfârșitului din 1989 are o aplicare mai semnificativă decât simpla paralelă cu deceniile 1880 și 1890. În pasajul pe care tocmai l-am citat din Sora White, ea identifică spiritismul drept una dintre cele două căi prin care Satana ia lumea în robie, iar apoi dedică câteva cuvinte miracolelor pe care le va săvârși.

După alegerile din 1988, așadar după apariția Coaliției Creștine, a avut loc o desfășurare covârșitoare de minuni satanice în sfera balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos. Este important să încadrăm corect aceste fenomene, căci ele tipifică sosirea lui Satana, dându-se drept Hristos, după instituirea iminentă a legii duminicale în Statele Unite.

În sfera catolicismului, în anii 1990, lumea a asistat la aparițiile așa-numitei Fecioarei Maria, însoțite de minuni: statui ale sfinților care sângerau, minuni constând în apariții pe cer, ploii de petale de flori din cer senin, fără nori, și alte minuni satanice absurde. Pelerinaje la care au luat parte mii de oameni din întreaga lume au fost întreprinse de mulțimi în acele vremuri, atrase în amăgirile înfăptuite prin aceste evenimente. S-au scris cărți despre ele, jurnaliștii au investigat, iar reviste precum Time și Newsweek au ilustrat aceste lucruri pe prima pagină.

În tărâmul balaurului, statuile hinduse din India au manifestat minuni satanice, statuile bând, din linguri sau pahare, ofrandele de băutură așezate pe gurile lor. Fenomenul care a început într-un mic sat din India s-a răspândit, precum broaștele Egiptului, în întreaga țară. Jurnalul de știri al BBC a prezentat un comentariu cu privire la fenomen și, ca o reflecție de ultim moment, reporterul BBC, la televizor, a formulat întrebarea: «Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă mâine am merge la Muzeul din Londra și am oferi uneia dintre statuile hinduse un pahar cu lapte?» Jurnalul de seară din ziua

următoare l-a prezentat pe același reporter la Muzeul din Londra și, în timp ce camerele filmau, i-a oferit statuii hinduse de mari dimensiuni un pahar cu lapte. Când paharul a atins buzele statuii, laptele a fost imediat aspirat înăuntrul statuii.

În spiritualismul profețiilor indienilor americani, bizonul alb, cunoscut sub numele „Miracle”, s-a născut la 20 august 1994, la ferma lui Dave și Valerie Heider, în apropiere de Janesville, Wisconsin. Miracle s-a născut cu blană albă, iar nașterea ei a fost considerată de unii drept împlinirea unei profeții amerindiene. În diverse tradiții ale nativilor americani, nașterea unui bizon alb este privită ca un eveniment sacru și semnificativ, simbolizând unitatea, pacea și reînnoirea spirituală. Miracle a atras atenția pe scară largă și a devenit un simbol al speranței și al semnificației spirituale pentru mulți oameni. Profeția bizonului alb poate fi urmărită înapoi în timp și este asociată în mod direct cu cea mai sacră relicvă a religiei spiritualiste a nativilor americani, întrucât chiar în relatarea originală despre bizonul alb a fost introdusă în cultură „pipa păcii”.

În 1994, în sfera profetului mincinos al protestantismului apostat, Mișcarea Râsului Sfânt, cunoscută și sub numele de Binecuvântarea de la Toronto, a început în ianuarie 1994 la Biserica Toronto Airport Vineyard (astăzi cunoscută sub numele de Catch The Fire Toronto) din Toronto, Ontario, Canada. În timpul unei serii de adunări de trezire spirituală, conduse de păstorii John și Carol Arnott, fenomenul râsului incontrollabil, împreună cu alte manifestări precum tremuratul, plânsul și căderea la pământ, sau imitarea animalelor și a sunetelor acestora (adesea denumite „a fi doborât de Duhul” sau „îmbătat în Domnul”), a început să se manifeste în rândul membrilor congregației.

Râsul și alte manifestări au fost atribuite de către participanți prezenței și lucrării Duhului Sfânt, ceea ce a dus la folosirea termenului „Răs Sfânt” pentru a descrie fenomenul. Întâlnirile de trezire spirituală de la Biserica Vineyard de la Aeroportul din Toronto au atras atenția și vizitatori din întreaga lume, ceea ce a dus la răspândirea mișcării în alte biserici și comunități. Oameni din întreaga lume au venit să experimenteze râsul, iar când se întorceau în bisericile lor de acasă, acele biserici adesea începeau apoi să prezinte aceleași manifestări demonice.

Pat Robertson a înființat Christian Broadcasting Network (CBN) în 1960. CBN a fost una dintre primele rețele de televiziune dedicate programelor creștine și a jucat un rol semnificativ în dezvoltarea industriei audiovizualului creștin în Statele Unite. De-a lungul anilor, CBN și-a extins aria de acoperire și influența prin televiziune, radio și media digitală, devenind una dintre cele mai mari organizații media creștine din lume.

În 1888, a fondat Christian Coalition și a candidat la președinția Statelor Unite. Convingerile sale își au rădăcinile în National Reform Movement și Lord's Day Alliance. Ambele organizații au fost înființate în 1888 și au militat pentru diverse reforme sociale întemeiate pe principii creștine, inclusiv interzicerea alcoolului, sufragiul feminin și păzirea Sabatului (Duminica) ca zi de odihnă și închinare. Mișcarea a fost influențată de protestantismul evanghelic și a urmărit să întemeieze o "națiune creștină" călăuzită de principii biblice. Robertson a împărtășit aceleași principii cu National Reform Movement și cu Lord's Day Alliance. Din acest motiv, a înființat de asemenea Regent University.

Pat Robertson a înființat Universitatea Regent în 1977, în conformitate cu doctrina catolică, pe care William Miller a înfruntat-o cu atâta îndrăzneală. Catholicismul și protestantismul apostat folosesc o metodologie biblică satanică ce, între alte roade nesfințite, produce credința că va exista o mie de ani de pace înainte ca Isus să revină cu adevărat. Robertson crede că universitatea sa îi pregătește pe bărbați și pe femei să fie cei care vor conduce guvernarea de o mie de ani a lui Hristos în timpul Mileniului biblic. Termenul „regent” desemnează o persoană care acționează ca reprezentant sau locțiitor al unui conducător sau monarh atunci când acesta se află în afara țării.

Înainte de timpul sfârșitului din 1989, începând cel puțin din 1960, și-au făcut apariția în istorie omologii moderni ai organizațiilor care făceau presiuni pentru o legislație duminicală în 1888. După 1989, manifestări satanice au zguduit toate cele trei elemente ale domeniului religios al balaurului, al fiarei și al profetului mincinos. Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul lui, iar 1989, „timpul sfârșitului” din versetul patruzeci din Daniel unsprezece, deschide o perioadă profetică ce se încheie cu legea duminicală iminentă din versetul patruzeci și unu. Când va fi impusă acea lege duminicală, Satana apare pentru a-L «personifica» pe Hristos, iar actul său culminant de înșelăciune începe, însoțit de minuni și vindecări.

Istoria care deschide acea perioadă profetică identifică o lucrare a unei mișcări protestante apostate, care duce la legea duminicală, lucrare care a fost tipificată de 1989, începutul acelei perioade. În 1989, „zidul” „cortinei de fier” a căzut, iar la sfârșitul acestei perioade „zidul separării dintre Biserică și Stat” cade. Începutul perioadei marchează primii doi dintre ultimii opt președinți. Începutul marchează biruința papalității asupra dușmanului său, ateismul, în Uniunea Sovietică, iar sfârșitul marchează biruința papalității asupra dușmanului său, protestantismul, în Statele Unite. Începutul identifică pe primul dintre acei opt președinți (un republican), dând mâna cu antihristul profeției biblice, iar sfârșitul îl marchează pe ultimul dintre acei opt președinți dând mâna cu antihristul profeției biblice. Se înțelege că acel prim președinte este responsabil pentru dărâmarea zidului, iar ultimul este cel care va ridica zidul.

În 1960, până la timpul sfârșitului, în 1989, a început Mișcarea Națională de Reformă modernă. După alegeri, au început să se manifeste minuni satanice. Înainte de legea duminicală, manifestarea finală a reformatorilor naționali își va ridica din nou capul pe plan politic. La legea duminicală, a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana. Înaintea legii duminicale, va trebui, din necesitate profetică, să aibă loc judecăți care nu numai că vor înlătura prosperitatea națională a Statelor Unite, ci acele judecăți vor trebui, tot din necesitate profetică, să fie atât de aspre și înfricoșătoare, încât să se creeze cadrul logic care le permite celor din ultima Mișcare Națională de Reformă, Naționaliștii Creștini, să identifice drept motiv al acelor judecăți pe cetățenii care profanează ceea ce ei numesc Ziua Domnului.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Dacă poporul nostru continuă în atitudinea delăsătoare în care a fost, Dumnezeu nu poate să-și reverse peste ei Duhul Său. Ei nu sunt pregătiți să coopereze cu El. Nu sunt conștienți de situație și nu-și dau seama de pericolul ce amenință. Ar trebui să simtă acum, ca niciodată mai înainte, nevoia de vigilență și de acțiune concertată.

Lucrarea deosebită a celui de-al treilea înger nu a fost recunoscută la adevărata ei importanță. Dumnezeu a intenționat ca poporul Său să fie cu mult înaintea poziției pe care o ocupă astăzi. Dar acum, când a sosit timpul să intre în acțiune, le mai rămâne să facă pregătirea necesară. Când Reformatorii Naționali au început să promoveze măsuri de restrângere a libertății religioase, conducătorii noștri ar fi trebuit să fie pe deplin conștienți de situație și să lucreze cu stăruință pentru a contracara aceste eforturi. Nu este după rânduiala lui Dumnezeu ca lumina — chiar adevărul prezent de care aveau nevoie pentru timpul acesta — să fi fost ținută departe de poporul nostru. Nu toți slujitorii noștri care vestesc mesajul celui de-al treilea înger înțeleg cu adevărat în ce constă acel mesaj. Mișcarea Reformei Naționale a fost privită de unii ca având o importanță atât de mică, încât nu au socotit necesar să-i acorde multă atenție și chiar au considerat că, făcând astfel, ar acorda timp unor chestiuni deosebite de mesajul celui de-al treilea înger. Fie ca Domnul să-i ierte pe frații noștri pentru că au interpretat astfel chiar mesajul pentru timpul acesta.

Poporul trebuie trezit cu privire la primejdiile timpului de față. Străjerii dorm. Suntem cu ani în urmă. Fie ca străjerii de frunte să simtă necesitatea urgentă de a lua seama la ei înșiși, ca nu cumva să piardă prilejurile care le-au fost date spre a vedea primejdiile.

Dacă bărbații conducători din conferințele noastre nu primesc acum solia trimisă lor de Dumnezeu și nu se aliniează pentru acțiune, bisericile vor suferi mari pierderi. Când străjerul, văzând sabia venind, dă trâmbiței un sunet deslușit, poporul, pe toată linia, va prelua avertizarea, și toți vor avea prilejul să se pregătească pentru conflict. Dar prea adesea conducătorul a stat ezitând, părând să spună: „Să nu ne grăbim prea mult. S-ar putea să fie o greșeală. Trebuie să fim atenți să nu dăm o alarmă falsă.” Chiar ezitarea și nehotărârea lui strigă: „Pace și siguranță. Nu vă agitați. Nu vă alarmați. Se face mult mai mult caz de această chestiune a amendamentului religios decât se cuvine. Toată această agitație se va potoli.” Astfel, el, de fapt, tăgăduiește solia trimisă de la Dumnezeu, iar avertizarea care fusese menită să trezească bisericile nu-și îndeplinește lucrarea. Trâmbița străjerului nu dă un sunet deslușit, iar poporul nu se pregătește pentru luptă. Să ia seama străjerul, ca nu cumva, prin ezitarea și întârzierea sa, suflete să fie lăsate să piară, iar sângele lor să fie cerut din mâna lui.

De mulți ani am așteptat să fie adoptată în țara noastră o lege duminicală; iar acum, când mișcarea este chiar asupra noastră, întrebăm: Își va face poporul nostru datoria în această privință? Nu putem noi oare să ajutăm la înălțarea stindardului și la a-i chema în frunte pe aceia care au respect pentru drepturile și privilegiile lor religioase? Se apropie cu repeziciune vremea când cei care aleg să asculte de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni vor fi făcuți să simtă mâna asupririi. Îl vom dezonoara atunci pe Dumnezeu, păstrând tăcerea în timp ce sfintele Sale porunci sunt călcate în picioare?

În timp ce lumea protestantă, prin atitudinea ei, face concesii Romei, să ne trezim pentru a înțelege situația și a privi lupta dinaintea noastră în adevăratele ei coordonate. Să-și înalțe acum străjerii glasul și să vestească solia care este adevărul prezent pentru această vreme. Să arătăm poporului unde ne aflăm în istoria profetică și să căutăm să trezim duhul adevăratului protestantism, trezind lumea la conștiința valorii privilegiilor libertății religioase de care s-a bucurat atât de multă vreme.

Dumnezeu ne cheamă la trezire, căci sfârșitul este aproape. Fiecare oră care trece este un timp de activitate în curțile cerești pentru a pregăti un popor pe pământ ca să-și împlinească rolul în marile scene care în curând se vor deschide înaintea noastră. Aceste clipe trecătoare, care ni se par de o valoare atât de mică, sunt încărcate de interese veșnice. Ele plămădesc destinul sufletelor pentru viață veșnică sau moarte veșnică. Cuvintele pe care le rostim astăzi în auzul poporului, lucrările pe care le săvârșim, duhul soliei pe care o purtăm, vor fi o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte.

"Fraților mei, înțelegeți oare că însăși mântuirea voastră, precum și soarta altor suflete, depind de pregătirea pe care o faceți acum pentru încercarea ce stă înaintea noastră? Aveți acea intensitate a râvnei, acea pietate și devoțiune, care să vă facă în stare să stați neclintiți când se va ridica împotriva voastră opoziția? Dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, va veni vremea când veți fi aduși înaintea unor consilii, iar fiecare punct al adevărului pe care îl susțineți va fi aspru criticat. Timpul pe care atât de mulți îl lasă acum să se irosească ar trebui consacrat însărcinării pe care ne-a dat-o Dumnezeu: pregătirea pentru criza care se apropie." Mărturii, volumul 5, 714-716.